

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Sceleratissimæ filiæ, ex misericordia Dei, brevis & efficax pœnitentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

sunt: hæc dextera Excelsi, de stercore pauperem erigentis. Cuius, in luculenta historia, & exemplum accipe, peccator, & documentum.

Dedit id, ante me, ex idoneo authore, Iulius Mazarinus, de quadam puella, quæ venustate vultus pariter, & iuuenilibus adhuc annis florens, affinis earum rerum, quas fert adolescentia, malæ educationi, malam reposuit mercedem. Nam in delicijs, à matre, & vitæ licentia, enutrita, nimiam indulgentiam eximio dolore compensavit. Itaque assueta facile flecti, improbo parentis suafu, haud ægrè permota incæsto animam polluit flagitio. Nempe aptum matris supplicium erat filiæ peccatum. Quid ergo Agalma mater (nam hoc illi fuit nomen) nefandi coitus exploratè gnara fecit? Dolorem, quem non potuit premere, in verba effudit; quibus acerbissimis filia aures identidem flagellavit, nefarium ac inauditum crimen comperisse se clamitans: facinus utique non castâ, sed Iocastâ dignum, & flammis expiandum ab eâ perpetratum esse: & quæ alia muliebris furor suggerebat. Filia crimen audaciùs facere, quàm patientiùs audire docta, scelusque suum propalatum acerbè ferens, tollere, cum matre, exprobrationem statuit. Aberat tunc pater, optima occasio vindicandi. Igitur, parricidali conatu, matri vitam lucisque usum, virulento pharmaco, aufert. Vbi pater domum redijt, vacuamque matrefamiliã inuénit, tam inexpectato casu percussus, filiam vultu, voce, minis iracundissimè obiurgavit. Infelix puella ultro citròque malè se verbis acceptam, & quæ metus augurabatur, non ferens, ad ultimam desperationem progressa patri quoque, à quo vitam acceperat, vitam adimere decrevit. Captatâ occasione, remotisque arbitris, cervicem incæstam parentis sicâ abscindit. Facinore parato, se se in fugam dat, asportatâ secum præcipuâ suppellectilis parte. In ignoto loco incognita, omni frontis honore valere iusso, voluptatibus extremè indulgit. Neque enim aliud supererat, quod sperare vellet. Ita diu vitam brutorum vixit, verè errans, sicut ovis, quæ perijt. Et perijisset, nisi eam summus pastor errantem quæsiisset. Vagabatur ubique misera, & fallendi magis temporis, quàm Numinis placandi gratia, aliquando curiosè in templum intrabat, eo ipso tempore; quo diuini verbi præco, Dei misericordiam, vehementi oratione, exaggeravit, addiditque, Neminem vllum esse, sub caelo, ita profundè peccatorum

V.

Iul. Mazarin. in Psal. 50. p. 1. discurs. 10. ex Iac. Vitriac. Cardinal.

cosno

cœno immerfum, cui salutis spes sit intercisã. Affectã concione, continuò illa, omnem moram exosa, ad concionatorem accessit, atque ex eo percontata est: *Num. quæ dixisset, omnia de Dei in peccatores benignitate, vera essent?* Verissima respondit ille, eaque, quæ publicè dixerat, pluribus insuper argumentis confirmavit. Tum illa, *Si, inquit, ita res est, vti confidenter asseris, te obnixè rogo, Pater, ut excipias confessionem meam, ac me à peccatis absolvas, ut pro me fias pius intercessor, apud tantam misericordiam.* Annuit ille: confitetur illa: quã auditã, substitit aliquanto temporis spacio Pater, & cogitare cœpit, qualisnam pœnitentiã eiusmodi peccatrici esset præscribenda? Suspectum fuit hoc silentium puellæ, quæ illico. *Quid hoc, inquit, inquit, Pater, iam misericordiam valde extollebas, & nunc videris de salute mea desperare?* *Non ita, non ita,* ait Confessorius, *ò filia, sicut cogitas, sed in tuæ animæ bonum opto, ut ad concionem audiendam, crastino die, iterum te sistas. Quod tibi, pro salutaris pœnitentiã, iniungo.* Hac tam clementi pœnitentiã intellectã, atque, per eius exiguitatem, cum nefandis flagitijs suis, comparatam, in diuinæ bonitatis potentias immensitatẽque ingressa, tanto, ob peccatorum recordationem, dolore vri, atque in tanta suspiria vrgeri cœpit, vt è templo pedem efferre non posset, sed illico caelesti amore, vel liquefcens, vel contabescens, animam efflaret. Accurrunt ad cadentem homines, & adhuc, per mortuæ genas, vberimè currentes lachrymarum riuos deprehendunt. Nunciatur ea mors Concionatori; qui defunctæ animam cœnobij sui Religiosis commendauit. His ergo, pro ea, orantibus, de cœlo eiusmodi vox venit: *Non est opus, ut oretis pro ipsa; potius ipsa orabit pro vobis.* Hic huius tragœdiæ epilogus est; tam citò ex lupa agnam fecit diuina clementia, immo vel vnica diuinæ clementiæ cogitatio.

V I.

Cant. 8. 6.
Thom. Can.
tiprat. lib. 2.
apum. c. 51.
9. 7.

Ac ne mulieres duntaxat delicati huius amoris contritionisque tam potentis capaces esse videantur; etiam apud viros, fortis est, vt mors dilectio; adeò vt, præ dolore tam mitis Dei offensi, & ipsi, disiliente in partes corde, emoriantur. Refert exemplum sui temporis author, qui non minùs ipse fecit, ab alijs, laudanda, quàm narrauit ab alijs cum laude gesta. Memorat igitur, in Gallia, id fidelissima relatione traditum accidisse. Ad Petrum de Corboel Senonensem celeberrimi nominis Archiepiscopum (qui in tabulis Democharis numero septuagesimus secundus est. obiit.

que